

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴν ἔχω κάμμειαν ἀρχήν.

Ἔτος δευτέρον.

Ἀθήναι, 30 Μαρτίου 1884

Ἀριθ. 91+140

Ὅσα

Ἐγιναν τὴν 25 Μαρτίου, τὰ μάθατε ἀπὸ ὄλαις τῆς ἐφημερίδας, καὶ θὰ ἤμουνα ἴω γελοῖος νὰ σὰς ξαναγράψω πίσω ὅσα ἔγραψαν ἄλλοι.

Τοὺς φοιτητὰς

πολὺ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὸ Ζήτω ποῦ μοῦ φώναξαν. Φαίνεται, ὅτι κοντὰ στὰ ἄλλα ζήτω πῆρε καὶ τὸ ποτάμι καὶ μένα. Εὐχαριστῶ καὶ πάλι.

Ἀπὸ

ὅλα τὰ καταστήματα ἐσυγκινήθηκα στῶν γερμανῶν ἐλλήνων Στάγκελ καὶ Λίβερετ τὰ εἶχαν στολισμένα καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἐλληνικό. Τοὺς εὐχαριστοῦμε.

Πρὸς

τὸν διευθυντὴ τοῦ ἐλληνικοῦ ἐκπαιδευτηρίου κ. Ἀντωνιάδην. Ἔχεις Γέρο πολὺ μεγάλη καρδιά καὶ τὴν ἐδειξες στὸν στολισμὸ τοῦ σχολείου σου.

Κύριε

Κυπρίστη, ὁ στολισμὸς τοῦ καταστήματός σου σὲ τίμησε. Κάθε ἔπαινος εἶναι περιττός, σοῦ σώνουν τὰ ζήτω ποῦ ἀκουεσαι.

Ἐκεῖνος

ποῦ μοῦστεῖλε τί τοῦ συνέθηκε στὸν χορὸ τῆς Εὐτέρπης νὰ μοῦ στείλῃ καὶ τὸ τέλος καὶ τότε τὸ τυπώνομε.

Τῆς Εὐαγγελίστριας

τὸ μεγαλεῖτερο θαῦμα.

Ἐνας βγαίνει ἀπὸ τὴ Μεγαλόχαρι τῆς καὶ φωνάζει σὰν ζουρλός.

— Κύριοι χωροφύλακες, κύριοι κλητῆρες, μ' ἔγδυσαν, μοῦ πῆραν τὰ ὅσα εἶχα καὶ τὸ εἰσιτήριο ἀκόμα ποῦ ἤθελα νὰ γυρίσω πίσω. Χαθῆκα.

Ἐνα δυὸ χωροφύλακες ξεκίνησαν νὰ πᾶν κοντὰ του, ὅπου-ταν κάτι πολίτες ἄλλοι τοὺς σταματοῦν λέγοντάς τους:

Μὴ κοπιᾶτε, ἦτανε στραβός καὶ ξεθώρησε. Ἐκανε τὸ θαῦμά της ἡ Μεγαλόχαρι καὶ γι' αὐτὸ φωνάζει ἀπὸ τὴ χαρὰ του.

Οἱ

ἐπίτροποι, λέει, τῆς Εὐαγγελίστριας ἐκλερταν τὰ λεπτὰ μέσα στὰ μανίκια τους. Αὐτὸ δὲν πειράζει, εἶναι παλιὰ συνήθεια καὶ ὅσο πᾶν καὶ τελειοποιοῦνται, σύμφωνα μὲ τὸ ἀρπαξε νὰ φᾶ; καὶ κλέψε νάχρη. Ἐνα μόνο παρατήρησα λαθὸς τῆς κυ-

βέρνησις. Πῶς ἀφοῦ τὸ πανηγύρι αὐτὸ εἶναι Πανελλήνιο δὲν βάζει μιὰ θεώρατη κάσσα ἐκεῖ μὲ χίλια κλειδιά νὰρίχνη μέσα κάθε ρωμνηδὸς ὅ,τι θέλει, καὶ δευτέρον ἀφοῦ κοιμῶνται μέσα στὸ δρόμο κορίτσα σὰν τὰ κρύα νερά, γιὰτὶ δὲν στέλνει κεί κάμποσα τσαντίρια νὰ μένουν μέσα οἱ ἀνθρώποι, ἀντὶς νὰ ξεπαγιαζοῦν μέσα στοὺς δρόμους.

Ἄμ ποῦ μὰς ἀρίνουν ἢ τόσαις ἄλλαις φροντίδες τῶν στρατιωτικῶν ἐπιθεωρήσεων νὰ φροντίσωμε καὶ περὶ τοῦ συμφέροντος ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Περὶ τῆς Πανελληνίου πανηγυρις. Δὲν φταίμε ὅμως τόσο ἐμεῖς, ὅσο καὶ ἡ Μεγαλόχαρι ποῦ ἄλλοῦ κι' ἄλλοῦ ξέρει νὰ κἀνῃ τὰ θαύματά της, καὶ μὰς δὲν μὰς δίνει νοῦ καὶ φῶτισι.

Δὲν

σὰς τάλεγα ἴω, ὅτι ἡ νέα Ἀγορὰ κατάντησε ἀποθήκη καθὲ ἀκατανόμαστης ἀρχειότητος; Νὰ τώρα ποῦ ὁ νέος Γεώργιος Κουρτέσιος καταγγέλλει τὸν Νέστορα Γκιόκα ὅτι. πῶς νὰ σὰς τὸ πῶ. Στείλε, καυμένη διευθυντῆ, ἕνα διαολοκλιτῆρα κεί στὸ πσινὸ μέρος τῆς Ἀγορᾶς νὰ φρουρᾷ, διότι κατάντησε πλέον ὅ,τι αἰσχρὸν ἐστὶ καὶ λέγειν καὶ ἀκούειν.

Κύριε

Ἄνδρᾶ Α. Παπᾶ, ποῦ παπᾶς καὶ διάλος νὰ σὲ ψάλλουν στὸ κεφάλι, γιὰτὶ βρὲ θεοήλατε καὶ σὺ δὲν πληρώνεις 12 δρ. ποῦ χρωστᾶς τοῦ δούλου σου Σωκράτη καὶ ἄλλαις εἰκοσι ποῦ σουδῶσε μετρηταίς; Πλήρωσέ ταις, νὰ πάῃ στὸ διάολο κι' αὐτός. Τώρα μὲ 32 ψωροδραχμαίς θὰ καζαντήσης καὶ σὺ; Ἄμ τι καλλίτερα τὸ ἔχεις νὰ σὲ περνοῦν σιτῆς ἐφημερίδες, καὶ νὰ σὲ φωνάζουν κακοπληρωτῆ;

Νὰ

καὶ ἕνας νόστιμος δήμαρχος, ἦγουν βλακᾶς μὲ περικεφαλαία. Αὐτὸς ὀνομάζεται Δ. Μπένας δήμαρχος τοῦ δήμου Καλτεζῶν (τρεχᾶτε νὰ τὸν βρῆτε ποῦ εἶναι) αὐτός, λέει, εὐγανε σὰν νέος Λυκούργος νόμο, ποῦ διαβάστηκε μέσα στῆς ἐκκλησιαίς, ὅτι ὅποιος μιλῆσῃ μὲ βλογιασμὸν θὰ τιμωρᾶται μὲ εἴκοσι χρόνων φυλακῆ, (λίγα τοὺς ἔθανε, ἀλλὰ ἄς ἦναι), καὶ εἰς ἰσόβια δεσμὰ, (ἄ τώρα τοὺς ἔθανε πάρα πολλά), καὶ ἀκόμα, λέει, πρέπει νύχτα μέρξ νὰ κρατοῦν ὅλοι φανάρια, καὶ τὸ σπουδαιότερο, θὰ τιμωροῦνται, λέει, μὲ θάνατο ὅσοι πλησιάζουν τῆς γυναϊκῆς τους ἐκτός τῆς δευτέρας καὶ πέφτης ποῦ δὲν συμπίπτουν ἑορταίς. Μπᾶ διάολε. Ποῦ βρέθηκε πάλι αὐτὴ ἡ νέα τρέλλα; Σῶσον, κύριε τὸν Λαόν σου.

Ὁ αὐτός

πάλι, πῶς τὸν λέν; ἄ, ναί, ὁ λιμενάρχης τῆς Κέρκυρας κἀνει

τόν νταή και τσακάνεται με τούς ανθρώπους, και βαρξ μπου-
νιαις και χαστούκια, αλλά Κοσσανάκο, ένεκα του όποιου
και έπυροβολήθηκα από ένα Κερκουαίο. Τώρα, οι άλλοι ναυτι-
κοί τόν παρακαλούν να συμμαχήση τώ χέρι του, μη τύχη και
βρεθή κάμμια όρα, κόνενας και του συμμαχέση, τή λουριά
και τή σπαθιά, κορώνες και γραμματζί, καθώς του άζει.
"Άλλο κακό πάλι και τούτο. Πού τούς ψωνίζουμε. Και στη
λοταρία να τούς εΐχαμε πάλι, δέν θά μάς έφεραν.

Και

Γαργαλιανιώτες, με τής υπογραφής τους γράφουν στην Παλου-
κογενεσία, και λέν, πως ή βωμολόχος (δέν ξέρω πόσα λε-
ξικά έφαγα, ως πού να βρούν αυτή την σπουδαία έλληγι-
κούρα), έφημερίδα Παληνθραπος, άδικα έγραψε για τόν
άξιόμωτρον διευθυντή του όποκτάστημα τής Κυπρια-
σίας τής Άντεθνικής Τράπεζας κύρ κύριον Καζαντζήν, ότι
τάχα τοκίζει χρήματα μόνο στους δικούς του ανθρώπους, και
ότι όταν πήγε στους Γαργαλιάνους, έπειδή δέν του σήμαναν
καμπάνες και δέν τόν υποδέχτηκαν με ζεφτέρια θύμωσε και
πήγε κ' έφαγε μέσα σ' ένα μπακάλικο. Αυτά λένε, οι
κύριοι όπογραμμένοι τής Παλουκογενεσίας, ότι είναι όλα
ψέμματα, διότι λένε, ναί μέν δέν τοκίζει χρήματα, διότι,
λένε, δέν είχε ή Τράπεζα, και ναί μέν έφαγε μέσα στο
μπακάλικο, (και δέν έτροψε και μέσα στο άναγκαίο, έμεις
δέν έχουμε τό δικαίωμα να εξετάσωμε πού χ... και πού
τρώνε ό άνθρωπος), αλλά αυτό τό έκανε, διότι δέν ήθελε να
υποχρεωθή σε κανέναν. Άρα, και ήγουν μας, όλα αληθινά
είναι όσα γράφαμε, με μόνη την διαφορά, ότι οι κύριοι κου-
τόβλακες Γαργαλιανιώτες, πού είναι όπογραμμένοι, ένω πη-
γαν να διαψεύσουν την αλήθεια, την υποστήριξαν περισσό-
τερο. Δέν πηγαίνετε στην Τήνο λέω γώ.

Και

κυρά Παλουκογενεσία, κάνε μας τή χάρι να μη βρίζε τόν
Παληνθραπο βωμολόχο, γιατί ή άναγκαστή μ' όλη την βω-
μολογία του να σου γράψη κάμμια μέρα, πως κάλλιτερα εί-
ναι, να ήναι τ.νας βωμολόχος, παρά κλέφτης πού εκλεφτε
τής φουφούδες άπ' τούς δρόμους, για να πυρωθή, και κ'ατι
άλλα.

Εκείνη

πάλι ή εύλογημένη και άγαπητή Άρόπολις πήγε κ' έγραψε
πως και μέν, αλήθεια είναι όσα έγραψε ό Παληνθραπος πως
ή βασιληάς προσφέρει χρήματα για να φτιαστή θέατρο, άλ-
λά δέν πήρε και μ'υρουδιά πως αυτά τ'α χρήματα είναι
έκεϊνα πού τούδωσαν οι όμουγενείς στο Λονδίνο, για έθνικόν
σκοπόν. Τώρα π'ατήσε και ή άγαπητή φίλιναδα στην άγκι-
νάρα. "Αμ αυτό ίσα ίσα γράφαμε και μεις. "Αν δέν την άγα-
πούσα πάρα πολύ, θά με άνάγκαζε να τής πώ. Γινώσκεις, ή
άναγιωσκεις, παμφιλτάση Άρόπολις ;

Άγοπητέ

λογία Α. Πιτσούρη. "Άσε, κυμίε και σύ τώρα, μη βαρξ

(6) ΤΡΟΦΥΛΛΙΣ
Ο ΕΞΥΠΝΟΣ ΜΠΟΥΦΟΣ

"Όταν έφτασε στού Δαρφνιού τό τρελλοκομείο ό Τσιρτσι-
μπερέτας, έφρίχτηκε σε μεγάλη συλλογή και έλεγε μονά-
χος του :

— Βρέ, μασκαράλίκια πού έπαθα. Βρέ Τσιρτσιμπερέτα, πού
να φτιάσει στού τρελλοκομείο ; Αυτά έλπικε ό έκυτός μου από
τόν έαυτόν μου ; Και τώρα ποιός να με δη στού τρελλοκομείο
και να μη μου πη πως είμαι τρελλός ; Βάζω τό κεράλι μου
κάτω, ως μού τό κόψουν, ως μού τό ζυγίσουν, να δούν αν
βγαίνει τό μυαλό μου τετρακόσια δράμια, ή και περισσότερα.
Βρέ, κύριε, έπιστάτη, εγώ είμαι τρελλός, ή κείνος ό Κοσσο-
νάκος, πού μετσίτελε δώ ; Τους γνωστικούς τούς βάζουν στο
τρελλοκομείο, και τούς τρελλούς τούς αφήνουν άπόξω. Πρὲ έ-
δερρέ, έκκα ένα λάθος σαν άνθρωπος, και βγίκα με τό σώ-

τούς στρατιώτας, όταν θυμώνης, γιατί θά τούς κόνης κάμμια
μέρα να σου παράδώσουν τ'α όπλα και να τ'α κάνουν στριψόνα,
και τότε να δούμε πού θά βρης στρατιώτας πλέον να μπα-
τείρης ;
Θά πης, ότι σε παραρρκείζουν, αί, κόνε και σύ λίγη ύ-
πομονή.

Και

να καταλάβετε πόσο αυτοί οι μασκαράδες πού κόναν την έπ-
θεσι μερικόν όπλων μερικόν όπλαρχηγών του 21 άδίκησαν
τούς μεγάλους και σωστότερους άνδρας τής μεγάλης έκείνης
γενεάς ; φτάνει να σας πώ, πως από αυτή την άθλια και έλε-
εινή έκθεση λείπει και ή εικόνα του Βαρβάκη, πού με τ'α μι-
λιούνια πού κληροδότησε στο Έθνος ζεστραθώνονται τ'α παι-
διά μας στο Βαρβάκειο. Άχάριστοι. Ου να λαθήτε γουρούνια,
και κρέμα στο όνομα πού σας δίνω, και προσβάλλω στα μού-
τρά σας και τ'α άθωα ζώα.

Απ' τή Σμύρνη.

Πίνουν αίμα οι έβραίοι ; Δέν ξέρω. Άκούσετε όμως, τί μάς
γράφουν άπ' τή Σμύρνη. Την προπερασμένη βδομάδα από δ'α
και λίγαις μέραις πήγε ένα έμπορόπουλο στη Σμύρνη να που-
λήση γουναρικά και πούλησε σ' έναν έβραίο ένα μέρος αξίας
300 τάλλαρα. Στην βδομάδα άπάνω έφτασε και τό άρην-
τικό του νέου και γνωρίστηκε με τόν κύρ έβραίο.

Την Κυριακή λοιπόν τόν προπερασμένη έστειλε τόν νέον
στον έβραίο να πάρη τόν παρ'α. Άλλά από κείνη την ώρα ό
νέος έγινε άφαντος και βρέθηκε ύστερα από 4 μέραις από κά-
τι έγγλέζους περιηγητάς μέσα σε μια σπηλιά του ρουριου με
δύο σφαίραις στο στήθο ; και με άνοσιγμένο τό λαρύγγι.

Σταλιά αίματος δέν ύπαρχε στον τόπο πού βρέθηκε, μ' ό-
λον ότι ήτανε κομμένο τό λαρύγγι του, σαν να τού είχαν
βυζάξη όλο τό αίμα. Τό δαχτυλίδι του, τό ρολόγι, ή καδένα
και ό,τι λεπτά είχε άπάνω του ύπαρχαν.

Ο έβραίος εξεταζόμενος έπε πως δέν πήγε σπ'ήτι του κα-
θόλου, ένω τόν είδαν τόν νέο πως μπήκε. Τώρα γεννάται τό
ζήτημα. Τόν σκότωσαν άλλοι για να τού πάρουν τ'α λεπτά ;
Τότε πως δέν τού πήραν και την καδένα και ό,τι είχε άπάνω
του ; Έπειτα, άφού τόν σκότωσαν με δύο σφαίραις, τί άνάγκη
ήτανε να τού άνοιζούν τό λαρύγγι ; Έπειτα, γιατί στού λα-
ρύγγι του και στον τόπο πού ύπαρχε δέν βρήκαν αίμα ; Έ-
πειτα ποιός ήτανε κείνος ό κουτός πού τόν σκότωσε και τόν
φορτώθηκε στον ώμο να τόν άναιθάση στο κίστρο, και δέν τόν
άφινε και πού τόν σκότωσε ; Αυτή την σπουδαία ύπόθεσι,
λένε, δέν τόλμησε να την περιδιαγράψη κάμμια Σμυρναίικη
έφημερίδα δια τόν φόβο τών Ιουδαίων.

Οι Σμυρνοί είναι καταταραγμένοι, γιατί και πέρου την
σαρκαστή τους σκότωσαν ένα παιδι οι έβραίοι και συνέβηκε
ένα φοβερό μπατατράκ μετ'αυτ'α ρωμηνών και έβραίων, από τούς
σπούσιους π'ήγαν δυό τρεις στον ήλιο, και θά π'ήγαιναν και πε-
ρισσότεροι, αν δέν έπερτε ή μαγαγιόνεττα.

βρακο δ'ω, μ' αυτό θά π'η πως είμαι τρελλός ; Και ποιός
νόμος, σας παρακαλώ, τό ύπαγορεύει αυτό ; Τό λέει τό Σύν-
ταγμα ; Τό λέει οι νόμοι ; Έπειτα, να έρθωμε και δικηγο-
ρικώς. Πως σύ, κύριε Κοσσανάκο, με τό πολύ μυαλό, με πέρ-
νεις έμένα για τρελλό, έπειδή βγίκα με τό σάβρακο δ'ω ; Με
ρωτάς αν είχα να φορέσω βρακί ; Και πως ήθελες, κύριε, να
βγώ ξεβράκωτος δ'ω ; Θα μού πης, πως δέν είχα βρακί, άφού
φορούσα ψηλό καπέλο και γάντια ; Έτσι ήθελα. Κέρι μου
είσαι σύ ; Άκούς εκεί ; Να έχης πεντακόσια δράμια μυαλό,
και να σου έρχεται ό άλλος πού έχει μοναχά τρακόσια, και να
σε πέρνη και σε χώνη σένα μέσα στο τρελλοκομείο πού τάχης
πεντακόσια ; Να, πως άναγκαζεται ό άνθρωπος και χωρίς να
θέλα να γίνεται τρελλός από φρόνιμος.
Έπρεπε, κύρ Κοσσανάκο, να ήμουνα άλλοδαπός ύπήκουος,
και τότε θά σουδειχνα τί θά π'η τρελλός. Να σου πετούσα
μια διαμαρτήρησι, να σου έκκα μια εξώδικο κλήσι, με
κατοχή, και να γυρεύω και άποζημίωσι από τό έθνος, και να
σουδειχνα γ'ω τότε, τί θά π'η τρελλός.

Όσοι

έχετε με τ'α λεωφορεία του Λαύριου να προσέχετε, γιατί
ταξιδεύουν μέσα κάποτες και κ'ατι άσχημης διαγωγής γυ-
ναίκες πού κόνουν τάχα τής μοδίστρας στο Λαύριο, και είναι
Θεός να σας φυλάξη. Προσέχετε για να μη πέσετε στα νό-
χια τους και λέτε έπειτα, πως δέν σας τό είπα. Δέν θέλω να
έχετε παράπανα.

Ο σύλλογος τών άγωνιστών

πρὲ τόν άξιότιμον κ. Ιωάννην Βερβέρην, συντάκτην τής έφη-
μερίδος Παληνθραπος.

Κατ' έντολήν τής όλομελείας του ήμετέρου συλλόγου, λαμ-
βάνω τήν τιμήν να κοινοποιήσω υμίν τ'α κάτωθι αντίγραφον
του πρακτικού αούτης, πεποιθώς εις τ'α φιλοπάτριδα αισθή-
ματά σας, ότι μετ' πάσης προθυμίας θά έπιτελέσετε τήν
παράκλησιν της ταύτης.

Άθήναι, τήν 26 Μαρτίου 1884

Ο πρόεδρος
Ν. Πετρόχειλος.

Αντίγραφον πρακτικού.

Οι ύποφαινόμενοι γέροντες άγωνισται του 1821, μέλη του
Συλλόγου τών άγωνιστών, έφράζομεν τήν ευγνωμοσύνην
ήμων εις τόν άξιότιμον κύριον Ιωάννην Βερβέρην, συντάκτην
τής έφημερίδος Παληνθραπος, δι' όσα πατριωτικώς έγραψεν
έν τ'ω φύλλω αυτού τήν 25 λήγοντος ύπερ τών ήδικημένων
άγωνιστών, έλπίζοντες, ότι τόν ευγενή τούτον άγώνα ή άκο-
λουθήση, ύπερασπιζόμενος τούς πεινώντας γέροντας άγωνι-
στάς και τίν Σύλλογον αυτόν.

Τό παρόν πρακτικόν παρκαλείται ό κύριος ήμων πρόεδρος
να διαβιθάση τ'ω έν λόγω κυρίω Συντάκτη με τ'ας ένθέτους
ήμων ευχάς.

Τ'α μέλη.

Γ. Καστριτής. Χ. Βαρύτης. Α. Ιωάννου, ήπειρώτης. Δ.
Καλούδης. Α. Σγουρδαίος ή Σήφνιος. Α. Παπαναστασόπου-
λος. Π. Λεμπέσης. Δ. Σκινέζας. Σ. Φαμελιάρης. Δ. Ζέρβας.
Ν. Σπυρίδων. Δ. Άγγελόπουλος. Ν. Κοντομήτσος, Κ. Χρη-
στόπουλος. Μ. Σάμιος. Σ. Ταβάνης. Ν. Μελεμενης, Κ. Λου-
ριώτης. Π. Χατζή Ρωμαίου. Ν. Μούνταλης. Ι. Κυριαζόπουλος
Κ. Ζήσης. Σ. Κουκλής Ν. Κυριάκος. Κ. Βουτουράς. Γ. Κο-
τζαπασόπουλος. Κ. Πούλος. Α. Άλειφέρης. Γ. Βλαχάκης. Α.
Δημητριάδης κλ.

Σημείωσις Παληνθραπος. Ευχαριστώ πατέρες. Φτιάσατε,
για τήν λευτεριά πού μάς δώσατε, να ψωμοζήτατε τώρα και
από μάς τ'α παληόπαιδιά σας. Και πάλι σας ευχαριστώ.

Πρὲ,

διαόλου μασκαρο—Σμυρνοί, δέν σώνει πού δέν πέρνωμε παρ-
δες για ό,τι και αν τυπάνομε, μόνο μού στέλνετε και τ'α
γράμματά σας άπλήρωτα, αφιλίστιμοι, και με βάζετε και

κάρρο μάλιστα στού τρελλοκομείο. Και τί με κοστίζει, κύριε,
έμένα, να σε καταγγείλω έσένα επί τρέλλας, και π'ήγαινε
σύ να μού άποδείξης δια μαρτύρων πως δέν είσαι τρελλός ;
Έγώ θά ύποστηρίξω τόν λόγον μου και θά ύπερισχύσω ένώπιον
τής δικαιοσύνης, όσο άδικος και αν ήναι.

— Πρὲ, θά σωπάσης, ή θά σε δείρω και θά σε δέσω ;
— Και τ'α δυό να μού τ'α κόνης, εγώ πάντα θά φωνάζω
πως δέν είμαι τρελλός. Με τό ζόρι, ρε, θέλετε να με κόνετε
τρελλό ; Όχι, θύμωσα, δέν γίνομαι. Άκούσεκεί, κύριε, να βγής
να π'ης να κόνης έπίσκεψι κυρίας και με τό σάβρακο μάλι-
τα, και να σε τσακώτη ό διευθυντής και να σε π'η πως εί-
σαι τρελλός ; Έγώ είμαι τρελλός, ή εκείνος πού με τ'ασάωσε ;
Και τό λέει τό Σύνταγμα αυτό ; Και αν τό λέη, σε ποιον
άνθρωπον παρακαλώ ;
— Βρέ θά σωπάσης, ή να μη σου αλλάξω τόν Θεό, καθώς
ήρθες και φρέσκος ; Καϊδούρι.
— Είσαι και φαίνεσαι.
— Έτσι ; Στάσου να σου δείξω.
— Μεθούριο τ'α καθέκαστα.

Τώρα έχουν ύποψία π'ως τό παιδι, τόν νέο τόν σκότωσε ό
έβραίος και τού άνοιξε τό λαρύγγι, και τού βυζάξε τό αίμα.
Έγώ άπάνω σ' αυτή την σπουδαία ύπόθεσι γνωμοδοτώ και
λέω σύμφωνα με τόν έβραϊκό νόμο.

Όφθαλμόν άντι όφθαλμού και όδόντα άντι όδόντος.
Και σύμφωνα με τό Ευαγγέλιό μας.
Μάχαιραν έδωκες, μάχαιραν θά λάβης.

Δια ταυτα

αν ήναι αλήθεια αυτα πού μού γράφετε,
άπορασίζεσαι
τιμίας και εύσυνειδότης να τόν σκοτώσετε, και θά ήστε ά-
θλιοι Σμυρνοί αν δέν τό κάνετε.

Εν τούτω νίκη.

Έκείνον τόν σταυρόν πού είχες προχτές στην έφημερί σου
μ' ένα παπα και έγραφε άπάνω εν τούτω νίκαι είναι τό λάβα-
ρον τής νίκης, είναι ό σταυρός πού είδε ό Μέγας Κωνσταντι-
νος στον ουρανό με φλογερά γράμματα και δόξασε τό έθνος
μας με τής νίκαις πού έκανε έστωντας με τό να πίσταψε στον
σταυρόν. Μ' όλον τούτοισ, ό Καζάκης, ό έπίτιμος καθηγητής
του άφύσικου δικαίου, ειπε προχτές στο Παναπιστήμιο αυτό-
λεξει ταδε : — "Όσον δ' άφορ'α τό ιστορούμενον ύπό τών
άναξίων πίστει ; ιστορικόν, ότι ήθεν ό Μέγας Κωνσταντίνος
είδεν έν τ'ω ουραν'ω τόν σταυρόν δι' άστέρων και τ'α τοιαύτα
ταύτα πάντα είναι άνάξια προσοχής και μελέτης".

Πρὲ μασκαρο—Καζάκη, άκόμα δέν εύγανες τή μήτη σου από
τ' αυγό και θέλεις να σπείρης τό φαρμάκι σου σε τόσαις ψυ-
χαις φοιτητών ; Μη τ'α ιερά κίνει, τσαναμπέτ μπασή, να μη
τύχη και σου πάρη ό διάολο τήν καπελαδουρά σου κάμμια
ώρα. Ορίσει, μούτρα για σιδέρωμα, πού θέλουν να βγάνουν
ψεύταις και τούς μεγαλείτερους ιστοριογράφους. Ησουνα,
βρέ μασκαρά, συ μαζί με τόν Μ. Κωνσταντίνον, και είδες πως
δέν είδε τίποτα ; Και τί σε κοστίζει, γαιδούρι, να μάς π'ης
ώρα ώρα, πως δέν ύπαρχε και Χριστός, γιατί δέν ήτουνα στα
βαφτίσια του να πάρης τ'α μαρτυρικά ;

"Αμ έννοια σου και δέν θά ήναι πάντα πρωθυπουργός ό
Τρικούπης πού αποθαμαζει την βλακία σου, θά έρθη και
κάνενας άλλος, και τότε σου δείχνομε, ότι, αν μπήκες από
τήν μπροστινή πόρτα του Παναπιστημίου, πως θά βγής από
τήν πσινή, και τότε θά μάθης τ'α εύσεβή παλούκια ήπ'ι
πού μπκίνουν. Ηθ'ελα και κ'ατι άλλα να σου π'ω, αλλά δέν
πρόκειται να γεμίσωμε τό πατασθούρι μου όλο με τής άνο-
κίας τής δικαίας σου. Φτώ, δέν ντρέπεται τό μπόι σου
πού είσαι κοτζάμ νταγκλαράς ως εκεί πάνω ίσα με μια κα-
μήλα, κοτζάμ άνάμ Σκαμπαθή.

Να με συμπαθάς πού σέκανα γάδαρο και σούραγα λίγο
μπόι, ένω είσαι ναμήλα, και όχι καμήλα, αλλά καμηλοπάρ-
δαλις. Δέν πειράζει, αυτη να ήναι ή προσβολή σου.

— Αί, σουτ ! Τού φώναξε ό έπιστάτης του τρελλοκομείου
Μήλας. Σκασμός.
— Έμένα σκασμός ; Σκασμός σου και σένα.
— Βρέ θά σε δέσω.
— Και σύ γιατί είσαι άμολητός ; Πρέπει να ξέρης πολυ
καλά, κύριε, ότι όσοι βρίσκονται μέσα στα τρελλοκομεία είναι
όλοι τρελλοί, και πρέπει να ήναι όλοι δεμένοι και να μη γί-
νωνται εξαίρεσις.
— Πρὲ, θά σωπάσης ;
— Δέν σωπαίνω, γιατί είμαι άπάνω στο δικαίο μου. "Αν-
θρωπο, με πεντακόσια μυαλά, να με πέρνετε για τρελλό και
να με καθίζετε μέσα. Έγώ έχω, ρε, περιουσία και ύπόληψι.
Έγώ είμαι άνθρωπος, δέν είμαι τρελλός. Έχω τόσα
βρακιά και πανταλόνια, πού να ντύσω όλη την Άστυνομεία,
και σένα μαζί, και όχι να με λέτε πως είμαι τρελλός. Τρελ-
λοί είστε σεΐς πού πέρνετε τούς άλλους για τρελλούς. Τό
διάβασες τό Σύνταγμα τί λέει ; "Οτι έκαστος έλεύθερος πο-
λίτης είναι έλεύθερος να κόνη ό,τι θέλει, και όχι να σε τσα-
κόνουν κατμεσής στο δρόμο και να σε στέλνουν και με τό

πληρώνω γώ σαν κερατάς και μάλιστα διπλά τὰ ταχυδρομικά; Καλά σας κάνουν και οι έβραίοι. Πού σας βρήκαμε και σας;

Απ' τή Μηλο.

Ένας ταρτούφος τραγόπαπας Παπαπαναγιώτης τής ενορίας Κάστρου εύγανε από μέσα από τήν εκκλησιά τὰ κόκκαλα και τὰ πέταξε, (μέσα στην εκκλησιά ήταν τὰ κόκκαλα; Αϊ, θα έπιαναν, φαίνετα, τόν τόπο), γιατί, λέει, ή χήρα του μακαρίτη δέν τόν πήρε να κάνει λειτουργία και έχασε τὸ κολόκουρο. (Αμ τότες έχει δίκαιο). Τώρα, τί πρέπει να του ποῦμε αὐτουνοῦ του ταυλαρόπαπα; (Ο,τι και αν του πήτε του άξιζουν), που ναμπουν θλι οι σατανάδες μέσα του; (Να λοιπόν που του τὸ είπατε). Δέν μὰς λές, παπάς του επιτρέπεται να έχη μαζύ του και σάρτσα δράμια (Μὰ τί μανάδης είναι;) και να κατακλέφτη τόν κόσμο; (Ανάθεμα και αν καταλαβαίνω τίποτα από αὐτή τήν δεύτερη στροφή). Προσέτι να πληρώση και τής φιωχής χήρας τήν ζυγαριά, και 4 άργιλέδες και τὰ δυό σκαμνιά, που του πούλησε, (έδω αλλάζει τὸ πράγμα, γι' αὐτὸ είναι ὄλος ὁ καυγάς), και να μὴ πολεμῆ να τής τὰ πνίξη κι' αὐτὰ καθὼς και 10 δραχμαίς από τὸ νοῦκι. Τώρα ψάλτου και συ τὸ ἀλληλούϊα. Σημ. Παληανθρ. Περισσότερο απ' αὐτὸ τὸ ξέψαλμο που του ψέλετε σεις, θαρρω πὼς δέν θέλει κι' ἄλλο.

Τύπος χρυσογαδύρων.

Ο Μεγάλης

ὁ Λάμπρος πήγε και γέλασε τούς άγιοφιλιππιώτες και τούς εἶπε να κάνουν συνεισφορά για να στολίσουν τήν πλατέα του άγιου Φιλίππα και μάλιστα ή άρεντομουτσουνάρα του υποσχέθηκε να καταβάλη 50 δραχμαίς, πιάσαν λοιπόν οι άγιοφιλιππιώτες, και έφτιασαν μιὰ πυραμίδα και περίμεναν τὸν σιὸρ Λάμπρο να πάη να τους πῆ τί θα κάνουν, αλλά ὁ σοφὸς Λάμπρος έγινε ανάληπτος και τούς άφησε τούς ανθρώπους στα κρύα, μονάχα δὲ ὁ καφεπώλης Μουστάκας στόλισε τὸν καφενέ του με ὄπλα και λοιπά ὅπως μπόρεσε, πράγμα που του δίνει μεγάλη τιμή.

Αμ είναι και ἄλλοι ψεύταις μὰ σαν τὸν Λάμπρο δέν θα μεταγίνη στην ύψηλιο. Αειντε, μωρὲ Λάμπρο, και τούς τήν επαιζες τῶν άγιοφιλιπποτῶν, αλλά σου τὸ φυλάγουν.

Εωσφόρος.

Έτσι θα ονομάζετε μιὰ καινούρια σατυρική έφημερίδα που θα βγῆ. Έτσι τήν ονομάζα κι' εγὼ τήν πρώτη έφημερίδα που εύγανα στη Σύρα, ὡστε επειδὴ βαφτίστηκε με ὄνομα δικό μου, δέν μπορεί παρὰ να ἦναι τρανή, ἀλλοιώτικα και κείνος που θα τήν γράφη έχει πέννα τρικουβερτη και γι' αὐτὸ πρέπει να τὸν υποστηρίξωμε.

Ο Χρῆστος

Σταθακόπουλος συμβουλεύει τούς υπαλλήλους του Μπουρνόβα

τῆς Σμύρνης και μάλιστα τὸν γαϊδουρογόδαρο Περτῆ Κορσίνη να μὴ πετᾷ τὰ κάρτα τῶν μετρίτων, ὅσα δέν του ἀρέσουν, γιατί αν ξανακάνη αὐτὴ τὴ δουλειά θα πάη γροθιά επίσημη. Και έχει δίκαιο. Ρωτᾷς βρὲ κύρ Κορσίνη αν θέλουν και οι ἄλλοι να τούς πετᾷς τὰ λεπτά; Νέα μόδα θα βγάλῃς συ και να παίζῃς με τήν σακκούλα τῶν ἄλλων. Ορίστε και ἄλλο κορόϊδο.

Δασκάλα.—Κυρίέ μου με έπαφαν. Τι ποιητέον τώρα; **Τρυματάρχης**—Μὰ...πέρασε από τὸ σπίτι και...σκεπτόμασε

Αγαπητέ μας Παληάνθρωπε.

Πὲς αὐτουνοῦ του ἄθλιου του δημάρχου μας που μὰς γέλασε και γέλασαμε και μεῖς τούς άντρες μας και τούδωκαν ψῆφο, νερό να μὰς φέρη έδω στα Πευκάκια δέν αποτάζει, και να τὸ χύνη μέσα στο ρέμμα που είναι κει στοῦ Ριζάρη περισσεύει.

Τι τραβάμε οι κακομοίραις έδω να κουβαλούμε νερό με τῆς στάμνες από τήν σπηλιά του βουνοῦ που βγαίνει και τὸ στοιχειὸ και κατατρομάζομε, μὴ ρωτᾷς.

Ρωτήσαμε τὸν νεροκράτερα τὸν Βερέμη πὼς δέν έρχεται και τώρα τὸ νερό στη γειτονιά μας, ἐνὼ τὸ χύνουν στο ποτάμι, και πὼς έρχότανε διαν ἤθελε να βγῆ δήμαρχος ὁ Σουτζος, και μὰς εἶπε πὼς πούριασαν οι σωληνες, και ὅτι πρώτα έρχότανε από πάνω, ἐνὼ τώρα θέλει δύναμη για να μὰς έρθη από κάτω.

Τὸν μασκάρᾷ μὰς πέρνει και στο μεζέ. Μάθε δὲ πὼς τὸ νερό που ρίχνει στο ποτάμι τὸ κάνει εξεπίτηδες γιατί τὸ πούλα στα περιβόλια και ποτίζουν. Να κοποῦν τὰ χέρια τῶν άνδρῶν μας, ὅπως κόβωνται και τὰ δικὰ μας γόνατα κουβαλώντας νερό από τὴ σπηλιά, αν του δώσουν ἄλλη φορὰ ψῆφο τὸν πρωτοψεύτη.

Η Ανδριώτισσαι που είναι στα Πευκάκια

Σημ. Παληανθρ. ὄπου. Τ' άκους κύρ δήμαρχε, ὡς και ή γυναίκες σουύτησαν πόλεμο. Πᾶς, χάθηκες.

Στου Γύπαρη

τὸ έμποροραφτάδικο έφτιασαν ευρωπαϊκά ραιμμένα και άρραφτα ρούχα πρώτης. Πράγμα γερό, ράψιμο γερό, κούσιμο άριστο, ράψιμο φίνο, φτήνια πρώτης. Όλα τὰ κουστούμια του κόσμου τὰ βρίσκετε κει μέσα. Τέλος πάντων και με λίγα λόγια, τὰ καλλίτερα Λαμπριάτικα ρούχα τὰ βρίσκεται στοῦ Γύπαρη. Έχει τόσα πολλὰ, που μπορεί να ντύση ὅλη τήν Αθήνα. Πηγαίνετε και συχωράτέ με. Μὰ γρήγορα, πριν τὰ ξεκάνη.

Τὸ γνωστὸν

και δι' άφθόνων και καινούργων στοιχείων πεπλουτισμένον τυπογραφείον του κ. Αναστασίου Τρίμη, παρὰ τούς άγίους Θεοδώρους και άπέναντι του Γερμανικοῦ άρτοποιείου, γνωστοποιεῖ, ὅτι μένει ανοικτόν δι' ὅλης τῆς νυκτός, αναλαμβάνει δὲ τήν εκτύπωσιν άγγελίων, νεκρωσίων και μνημοσύνων, ὑποσχόμενον τήν άμεσον και ταχίστην εκτέλεσιν αὐτῶν.

Η τιμή τῶν αντίτυπων τῶν νεκρωσίων και μνημοσύνων, τὰ ὁποῖα θα τυποῦνται ἐπὶ χάρτου του καταστήματος, ὄραλου και εκλεκτοῦ, ὀρίζεται εἰς 7 δραχμαίς διὰ τὰ 50, 12 διὰ τὰ 100, 20 διὰ τὰ 200 και ὡτω καθέξῃς.